

ANA HUANG

THE STRIKER

GODS OF THE GAME

Vertaald door Sanne Hillemans

AMSTERDAM · ANTWERPEN

HOOFDSTUK 1

ASHER

Ik was nooit echt zenuwachtig voor een wedstrijd, maar het was een heel ander verhaal als zeventigduizend mensen toekeken hoe je werd ingemaakt; daar raakte ik wel een beetje opgefokt van.

Zweet drupte in mijn ogen toen ik de bal ontving van de linker centrale verdediger. Het gejuich van het publiek bereikte een nieuwe dimensie en er kronkelde een nerveuze kriebel door mijn maag. Meestal kreeg ik extra energie van het enthousiasme van de fans. Tijdens mijn jeugd had ik immers gedroomd van momenten zoals deze. Een professionele voetbalwedstrijd spelen en duizenden mensen mijn naam horen scanderen, omdat ik degene was die ervoor zou zorgen dat mijn elftal won. Dit soort momenten betekende dat ik het gemaakt had en dat ik alle mensen die ooit kritiek op me hadden gehad het tegendeel had bewezen – en niet zo'n beetje ook.

Ik was immers Asher fucking Donovan.

Maar vandaag, tijdens de laatste minuut van de laatste wedstrijd van dit seizoen van de Premier League, voelde ik me 'gewoon' Asher, de nieuwste en meest controversiële toevoeging aan het elftal van Blackcastle.

Dit was mijn eerste seizoen bij dit elftal, het was gelijkspel en we stonden momenteel tweede in de Premier League. Holchester

United stond eerste. We móésten dit winnen om de beker in de wacht te slepen, maar tot nu toe was deze hele wedstrijd één grote opeenstapeling van rampen.

Een onderschepte bal hier, een penalty daar. We waren geen team en ik kon de overwinning al door mijn vingers zien glijpen.

Mijn frustratie bereikte een hoogtepunt toen ik langs de zwerm verdedigers van Holchester probeerde te manoeuvreren. Bocci, Lyle, Kanu... Ik kende alle trucs die ze uit de kast konden halen, maar zij kenden de mijne ook.

Dat was het probleem als je het opnam tegen je voormalige elftal: je kon je nergens verbergen.

Ik zag geen uitweg, dus passte ik de bal naar een andere aanvaller en probeerde de tijd die wegtikte op de klok te negeren.

Veertig seconden.

Negenendertig.

Achtendertig.

De bal werd tussen spelers heen en weer gekaatst totdat, door zowel geluk als pech, Vincent de bal met een tegenaanval wist te bemachtigen.

Het gejuich veranderde in een zacht gebrul door het gewicht van mijn verwachtingen.

Zeventien.

Zestien.

Vijftien.

Ik stond op de perfecte plek om de bal in ontvangst te nemen; ik kon de bal recht op het doel schieten. Maar ik zag dat Vincents ogen op zoek gingen naar een ander om de bal toe te spelen.

Mijn hartslag bonsde in hetzelfde ritme als de tikkende klok.

Kom op dan, klootzak.

Er wás niemand anders. Ik stond vrij en was de enige speler in dit team die op dit moment mogelijk een goal kon maken. Het leek erop dat Vincent tot dezelfde conclusie kwam, want uiteindelijk verstrakte zijn kaak en trapte hij de bal naar mij.

Het enthousiasme van de menigte zwol aan, maar het was al te laat. De paar seconden waarin Vincent had gearzeld zorgden

ervoor dat Holchester een kans kreeg, en ze onderschepten de bal voordat ik hem kon aannemen.

Een collectieve kreun weerklonk op het sportveld.

Ik knipperde wat zweet uit mijn ogen en probeerde me te concentreren, maar de uitdagende blikken van mijn oude elftal en de felle lampen op het veld wisten me te desoriënteren op een manier die ik niet meer had ervaren sinds die ene wedstrijd zoveel jaar geleden.

Vijf.

Een poging om de bal terug te pakken mislukte.

Vier.

In gedachten zag ik de krantenkoppen en nieuwsitems op tv al voor me. *Verrader. Judas. Overloper.* Was ik de transfer voor een recordbedrag van 250 miljoen pond waard geweest, of was ik de duurste fout in de hele geschiedenis van de Premier League?

Drie.

Wonder boven wonder lukte het me om bij de tweede poging de bal te krijgen.

Twee.

Geen tijd om na te denken.

Eén.

Ik schopte de bal weg.

Op het schelle geluid van het fluitsignaal schoot ik de bal net naast, en het stadion voelde zo stil dat ik het gesuis van het bloed in mijn oren kon horen. Overal om me heen stonden mijn verbijsterde teamgenoten, terwijl de spelers van Holchester uitzinnig stonden te springen en joelen.

Het was voorbij.

We hadden verloren.

Mijn eerste seizoen bij Blackcastle – het seizoen waarvan iedereen had verwacht dat ik de beker in de wacht zou slepen – was voorbij, en we hadden verloren.

Mijn omgeving veranderde in een gedempte stroom herrie en beweging, en ik voelde de vermoeidheid van mijn spieren amper, noch de troostende klap op mijn rug van een teamgenoot.

Ik voelde überhaupt niets meer.

Tijdens onze wandeling terug naar de kleedkamer zei niemand iets, maar het ongemak was haast tastbaar. Het enige wat erger was dan een wedstrijd verliezen was het nadien onder ogen moeten komen van de trainer. En dit keer gaf hij ons amper de kans om te gaan zitten voordat hij losbarstte.

Frank Armstrong was een levende legende in de voetbalwereld. Als speler stond hij in de jaren negentig bekend als iemand met een onuitputtelijke trukendoos op het veld; als manager stond hij bekend om zijn innovatieve benadering van leiderschap en zijn korte lontje. Dat laatste bewees hij ons nu weer even.

‘Is dit het niveau waarop jullie spelen?’ vroeg hij eisend. ‘Is dit het fucking niveau? Want ik kan je vertellen dat je dan niet eens in de búurt komt van het niveau van de Premier League. Dit is verdomme beneden alle peil!’

Gebrek aan focus, verschrikkelijke samenwerking binnen de ploeg, geen teamspirit... Hij benoemde alle problemen die ons al teisterden sinds ik halverwege het seizoen bij het elftal kwam, en er was geen genie voor nodig om te weten waarom.

Terwijl Coach ons de les aan het lezen was, gingen er blikken heen en weer tussen Vincent – die aan de andere kant van de ruimte zat – en mij.

Sinds ik bij het elftal zat, was de teamdynamiek helemaal naar de kloten. Ergens was dat een natuurlijk gevolg van het toevoegen van een nieuwe speler aan een reeds hechte club, maar wat een grotere impact had was het feit dat Vincent, de hoofdverdediger en aanvoerder van het elftal, en ik, de topscoorder van de Premier League, een gruwelijke hekel aan elkaar hadden. We speelden op verschillende posities, maar onze rivaliteit was bij iedereen bekend. Hij was mijn enige echte concurrent op het gebied van publiciteit, status en sponsordeals – belangrijke dingen in ons wereldje. De grootste bron van onze onenigheid was echter wat er tijdens het vorige WK gebeurd was.

Het expres naar de grond duiken. Het gevecht. De rode kaart.

Ik probeerde er niet te veel aan te denken. Als ik dat wel deed, zou ik hem misschien een klap in het gezicht geven en ik betwijfelde of Coach het zou waarderen als ik dat zou doen terwijl hij bezig was met een speech over teamwork.

‘DuBois! Donovan!’

Mijn hoofd kwam met een ruk omhoog toen ik mijn naam hoorde en bij Vincent leek hetzelfde te gebeuren.

Blijkbaar was Coach klaar met zijn speech, want de rest van het team ging ervandoor om zich om te kleden, terwijl Coach ons boos aankeek.

‘Mijn kantoor. Nu.’

Zonder tegenspraak volgden we zijn bevel op. We waren niet dom.

‘Wil een van jullie een gokje wagen en raden waarom ik jullie twee hier naar binnen heb geroepen?’ Coach wachtte niet eens tot de deur volledig dicht was voordat hij begon met deel twee van zijn tirade.

Vincent en ik bleven zwijgen.

‘Ik stelde jullie een vraag.’

‘Omdat we verloren hebben,’ zei ik. Mijn maag verkrampte bij het uitspreken van het woord ‘verloren’. Iedereen had een hekel aan verliezen, maar het verlies van vandaag deed extra veel pijn, omdat ik wist dat er mensen waren die actief hoopten dat ik het zou verpesten bij Blackcastle – met name de fans van Holchester United, die me haatten omdat ik was overgestapt naar hun grootste rivaal.

Tijdens mijn jeugd waren er genoeg mensen geweest die me vertelden dat ik iets niet kon – docenten die dachten dat ik nooit iets van mezelf zou maken, voetbalfans die aannamen dat ik een eendagsvlieg was, pers die op zoek ging naar drama in ieder aspect van mijn leven. Ik kon het niet uitstaan als ik de mensen die kritiek op me hadden gelijk moest geven.

‘Nee. Niet omdat we verloren hebben,’ snauwde onze coach. ‘Jullie zitten hier omdat jullie de twee spelers zijn waar de rest van het team tegen opkijkt, maar jullie laten die belachelijke rivaliteit tussen jullie invloed hebben op het spel. En wat nog erger is: het

begint invloed te hebben op het moreel van het team.'

Zijn boze blik zorgde ervoor dat we wat onderuitzakten op onze stoelen.

'Ik wist dat het even wennen zou zijn, maar ik had gedacht dat jullie je er wel overheen zouden zetten en de boel samen zouden oplossen, omdat jullie volwassen kerels zijn. Maar het lijkt erop dat ik te maken heb met een stel kleuters, want hier zitten we dan. Het seizoen is afgelopen en wij staan met lege handen. Er zijn zoveel fouten gemaakt die gewoon vermeden hadden kunnen worden als jullie verdomme hadden geleerd om sámen te werken!' De stem van Coach werd met ieder woord luider, totdat hij zo bulderde dat het waarschijnlijk recht door de muren ging.

Het gedempte geklets in de kleedkamer begon aanmerkelijk zachter te worden, en er verscheen een blos van schaamte op mijn gezicht.

De teleurstelling van onze coach was haast net zo ondraaglijk als het niet winnen van de competitie. Als kind was ik idolaan van hem, en de kans om met hem samen te werken was een enorme factor geweest in mijn beslissing om over te stappen naar dit elftal. Dit was niet wat ik voor ogen had toen ik droomde van ons eerste seizoen samen.

Naast me begon Vincent heen en weer te schuiven. 'Coach, ik...'

'Breek me de bek niet open over jou,' onderbrak onze coach hem. 'Wat was dat tijdens die laatste twintig seconden? Verdomme zeg, Donovan stond vrij! Je had hem die kutbal moeten toespelen zodra je de kans kreeg. Staat er iemand vrij, dan pass je de bal. Dat is de basis van voetbal.'

Vincent's mond verstrakte. Hij kon niet hardop zeggen wat we allemaal al wisten: dat hij me de bal niet meteen had toegespeeld omdat hij niet wilde dat ik de winnende goal zou scoren. Die trap zou tot in de oneindigheid besproken worden door de pers en alle glorie die ermee gepaard was gegaan zou voor mij zijn. Dat kon Vincent niet uitstaan.

Egoïstische eikel. Ik bleef niet hangen bij de vraag of ik in zijn plaats hetzelfde had gedaan.

Coach kneep zijn ogen samen. Hij was nu al lang genoeg de

manager van deze club om te weten wat Vincents motivatie was, zonder dat die het hardop hoefde te zeggen.

‘Aangezien jullie je willen gedragen als kinderen, zal ik jullie behandelen als kinderen,’ zei hij. ‘Normaal gesproken laat ik de trainingen buiten het seizoen over aan de spelers zelf, maar deze zomer niet. Deze zomer gaan jullie allebei starten met een training aan de Koninklijke Balletacademie. Samen.’

‘Wát?’

Vincent en ik ontploften op hetzelfde moment.

Mijn gevoel voor zelfbehoud wist mijn schok over dit bevel niet in te perken. Het was hoogst ongebruikelijk dat clubs bepaalden hoe voetballers hun zomer moesten doorbrengen. Spelers kwamen van over de hele wereld, dus de zomer was hun kans om naar huis te gaan, hun familie te zien en ondertussen te trainen op een manier die bij hen paste.

‘Ik heb al gesproken met de directrice van de KBA. Zij is akkoord gegaan,’ zei Coach. ‘Ik had het nog niet ter sprake gebracht omdat ik wilde zien of jullie twee tijdens deze laatste wedstrijd normaal konden doen en konden winnen, verdomme. Dat is niet gelukt, dus krijgen jullie de hele zomer privéles van dezelfde instructrice. Ze is een van de beste balletdocenten en heeft veel kennis van voetbal. Jullie zijn in goede handen.’

Ik wilde verdomme in helemaal niemands handen zijn, ik wilde mijn zomer zelf in de hand houden. Ik had niets tegen ballet. Al had ik zelf nooit eerder getraind met behulp van technieken uit de danssport, ik kende spelers die daar wel gebruik van hadden gemaakt, en zij waren altijd lyrisch over het effect dat het had op hun kracht, flexibiliteit en voetenwerk.

Maar ik had mijn trainingsplan voor de zomer al opgesteld. Het was niet nodig dat een vreemde zich ermee ging bemoeien en mij ging lopen vertellen wat ik moest doen.

Vincent rechtte zijn rug, zijn gezicht begon lijkleek te worden. ‘Je gaat me niet vertellen dat ze...’

‘Jullie docent heet Scarlett DuBois,’ zei Coach met een vreugdeloze glimlach. ‘Graag gedaan.’

DuBois? Als in...

‘Vincents zus?’ stamelde ik. ‘Dat moet een grap zijn. Dat is belangenverstrengeling.’

Ik had Vincents zus nog nooit gezien of ontmoet, maar ik had hem weleens over haar horen praten. Ze waren hecht... Bofte ik even. Konden broer en zus DuBois de hele zomer tegen mij samentenspannen.

‘Ik wil niet trainen bij mijn zus,’ zei Vincent. ‘Dat is niet... Gewoon, nee.’

‘Dan is het maar goed dat jullie er allebei niets over te zeggen hebben.’ Het stemvolume van Coach nam weer een normaal niveau aan, al was zijn toon niet minder snerend. ‘De directrice heeft me ervan overtuigd dat zij de juiste persoon is voor deze klus, en dat ze ervoor zal zorgen dat haar privégevoelens geen invloed zullen hebben op haar werk. Ik geloof haar. Dus dat betekent dat jullie twee gaan trainen met Scarlett. En jullie gaan deze opdracht serieus nemen. O, en heren?’ Hij wierp ons een waarschuwend blik toe. ‘Als jullie terugkomen voor het nieuwe seizoen, dan kunnen jullie me er maar beter van overtuigen dat jullie in staat zijn om samen te werken – in plaats van elkaar tegen te werken – want anders gaan jullie volgend seizoen héél veel tijd doorbrengen op de reservebank. Het interesseert me niet dat je de aanvoerder bent of de meeste punten scoort. Hebben jullie dat begrepen?’

‘Ja, meneer,’ mompelden we.

Het was duidelijk dat Coach niet van gedachten zou veranderen. We konden niets anders doen of zeggen om hier onderuit te komen, wat betekende dat ik de hele zomer opgescheept zat met de familie DuBois.

Mijn kaak verstrakte.

Ik wist niet veel over Scarlett DuBois, maar aangezien ze familie was van Vincent wist ik één ding zeker: ik zou haar niet mogen.

Totaal niet.

HOOFDSTUK 2

SCARLETT

‘Nu gaan we een beetje sneller. Naar achter, opzij, naar achter, opzij.’ Ik liep door de studio en corrigeerde de houding en positie van de studenten. ‘Niet te ver naar achteren hangen. Nu een demi-plié...’

Mijn been deed pijn, maar dat negeerde ik. Het was goed te doen, zeker in vergelijking met de momenten dat de pijn echt opvlamde. Dan kon het dagen of weken of maanden duren. En de les duurde toch nog maar tien minuten, daarna zou ik wel zien.

De studio was stil afgezien van mijn stem en de pianomuziek die het ritme van de bewegingen aangaf. Ik gaf de gevorderden les en gaf masterclasses; op dat niveau waren de studenten zo geconcentreerd dat ze het nog niet zouden merken als er een nucleaire bom af zou gaan.

Vroeger was ik ook een van die studenten. Ook al hield ik ontzettend veel van lesgeven, ik zou willen dat ik de tijd kon terugspoelen zodat ik in deze lessen degene was die danste. Toen was alles zo anders, en...

Hou op. Geen zelfmedelijden meer, weet je nog?

Ik schudde mijn hoofd en richtte me weer op mijn huidige taak. ‘Sneller, Jenna. Omhoog, en blijf staan...’ Ik wankelde even toen

mijn pijn erger werd, maar wist me snel te herstellen. ‘Mooi zo. Open je zijkant iets meer.’

De afgelopen vijf jaar had ik min of meer geleefd met constante pijn en vermoeidheid, dus het lukte me zonder problemen om vol te houden.

Desondanks kostte het me al mijn wilskracht om de studenten aan het einde van de les niet de studio uit te jagen zodat ik kon gaan zitten en kon genieten van de stilte.

Heel even maar. Zodat ik weer kon ademen.

‘Pardon, mevrouw DuBois?’

Ik keek op. Voor me stond Emma; haar handen friemelden eerst met haar rok en toen met de halslijn van haar balletpakje.

‘Sorry dat ik u stoort, maar ik heb een nieuwtje.’ Haar enthousiasme straalde door haar gebruikelijke ingetogenheid heen. ‘Weet u nog dat ik vorige week een auditie had voor *De notenkraaker*? Vandaag werd de castlijst gepubliceerd. Ik heb de rol van de Suikerboonfee!’

‘O mijn god.’ Mijn hand vloog in de richting van mijn mond. ‘Gefeliciteerd, Emma, dat is fantastisch.’

Dat was niet de meest professionele reactie, maar Emma was al jaren een van mijn studenten. Hoewel we technisch gesproken geen favorieten mochten hebben, was zij stiekem mijn favoriet. Ze werkte hard, ze had een geweldige houding en ze gedroeg zich niet kattig of competitief tegenover haar medestudenten.

De notenkraaker was haar favoriete ballet. Als iemand deze prestigieuze rol verdiende, was zij het wel.

Ik was een van de juryleden voor de auditie geweest, maar niemand van ons wist wat de uiteindelijke cast zou worden totdat de regisseur het aankondigde. Ik had mijn mail nog niet bekeken, dus ik had de lijst nog niet gezien.

‘Bedankt. Ik kan het nog steeds niet geloven,’ zei Emma ademloos. ‘Het is een droom die uitkomt, en zonder u had ik het niet gekund. Ik zou het geweldig vinden als... Ik bedoel, als u het niet te druk heeft, dan zou ik u graag uitnodigen voor de eerste voorstelling. Ik weet dat het nu pas mei is en de voorstellingen beginnen

pas in december, en ik weet dat u normaal gesproken niet naar de voorstellingen van de academie gaat, maar ik dacht: ik kan het in ieder geval vragen.’ Haar wangen kleurden roze. ‘Het is weer in het Westbury Theatre.’

Westbury Theatre. De naam was als een stomp in mijn maag, en mijn enthousiasme sijpelde weg als water door een zeef. Emma had gelijk. Ik ging nooit naar de academievoorstellingen omdat ze áltijd plaatsvonden in Westbury. Ik wilde mijn studenten dolgraag steunen, maar de gedachte om ook maar in de buurt te komen van dat theater zorgde voor paniek.

‘Het hoeft natuurlijk niet,’ zei Emma, die duidelijk de verandering in mijn humeur opmerkte. Ze trok haar onderlip tussen haar tanden. ‘Het is ook tijdens de feestdagen, dus ik begrijp het best als...’

‘Nee, dat is het niet.’ Ik dwong mezelf te glimlachen. ‘Ik zou dolgraag komen, maar ik ben dan misschien op reis. Dat weet ik alleen nog niet zeker, ik zal het je laten weten.’

Ik haatte het om tegen haar te moeten liegen, maar dit was beter dan zeggen dat ik nog liever een mes in mijn been zou steken dan dat ik ooit weer een stap in Westbury zou moeten zetten. Er waren daar te veel herinneringen. Te veel schimmen van dingen waarvan ik had gehouden en die ik was kwijtgeraakt.

‘Oké.’ Emma’s gezicht kreeg iets van het enthousiasme van net terug. ‘Dan zie ik u bij de volgende les?’

‘Natuurlijk. Nogmaals gefeliciteerd.’ Dit keer was mijn glimlach oprechter. ‘De rol van de Suikerboonfee is echt een goede rol. Je mag trots op jezelf zijn.’

Ik wachtte tot de deur dichtging en Emma weg was voordat ik trillerig mijn ingehouden adem uitblies en me op de vloer liet zakken.

De pijn in mijn been verergerde tot een felle, scherpe pijn, alsof alleen al dénken aan Westbury de ergste aspecten van mijn huidige gezondheidstoestand naar boven bracht.

In, één, twee, drie.

Uit, één, twee, drie.

Ik haatte het om pijnstillers te nemen, dus ademde ik door het

ongemak heen in plaats van te grijpen naar het noodpakketje in mijn tas. Gelukkig waren mijn symptomen in de loop van de jaren afgenomen, met dank aan veranderingen in mijn levensstijl en een zeer nauwkeurig stressmanagement. Het was nu niet meer zoals in de maanden vlak na mijn ongeluk, toen ik amper nog uit bed kon komen, maar het was ook geen pretje.

Ik wist nooit wanneer de pijn of vermoeidheid zou toeslaan. Ik moest constant op mijn hoede zijn, maar inmiddels had ik er min of meer mee geleerd te leven. Het was een keuze tussen me aanpassen of erin blijven hangen, en ik was meer dan lang genoeg blijven hangen in zelfmedelijden.

Mijn telefoon ging. Ik nam op zonder te kijken wie er belde; er stond maar één persoon in mijn contactenlijst met die ringtone.

‘Lavinia wil je graag zien in haar kantoor,’ zei Carina zonder omhaal. ‘Geen zorgen, het is niets slechts.’ Een stilte. ‘Geloof ik.’

De schok was genoeg om mijn gedachten even af te leiden van mijn been. ‘Wacht. Serieus?’

Lavinia was de directrice van de KBA en misschien wel de meest intimiderende persoon die ik ooit had ontmoet. Ik werkte nu al vier jaar aan deze academie en ik had nog nooit gehoord dat ze weleens ongeplande vergaderingen hield.

Dit voorspelt niet veel goeds.

‘Ja.’ Carina’s stem daalde tot een fluistering. ‘Ik heb geprobeerd meer te weten te komen, maar ze doet er supergeheimzinnig over. Ze zei alleen dat ik tegen je moest zeggen dat je bij haar langs moest gaan zodra je les voorbij was.’

‘Eh, oké.’ Ik slikte. ‘O god, ik word ontslagen.’

Was dit omdat ik weigerde naar de academievoorstellingen te gaan? Dacht ze soms dat ik een slechte teamspeler was? Ik bedoel, ik was niet de beste om mee samen te werken, maar dat kwam vooral omdat mensen zo...

‘Nee! Natuurlijk niet. Als ze jou ontslaat, zal ze mij ook moeten ontslaan,’ zei Carina. ‘Wij zijn samen een pakketdeal en we weten allebei dat ze het zich niet kan veroorloven om én haar beste docent én haar waardevolle assistent kwijt te raken. Ik ben degene die de

wachtwoorden heeft van al haar pdf-bestanden.'

Er brak een kleine lach door mijn angst. Carina wist altijd hoe ze me een beter gevoel moest geven.

Na het ongeluk was ik veel 'vrienden' kwijtgeraakt, maar Carina had ik drie jaar geleden ontmoet toen ze bij de KBA kwam werken als Lavinia's assistent. Meteen op die eerste dag hadden we een klik en we hadden honderduit gepraat over onze gezamenlijke voorliefde voor stomme reality-tv en legpuzzels. Sindsdien zijn we vriendinnen.

'Ik kom eraan,' zei ik. 'Tot zo.'

Met een grimas stond ik op, maar de pijn begon al langzaam weg te trekken, tot die weer draaglijk was. Of misschien zat het allemaal tussen mijn oren en was hij alleen draaglijk in vergelijking met de enorme onrust die ik voelde over deze verrassingsafpraak.

Carina was aan het bellen toen ik aankwam, maar ze zei geluidloos: 'Succes' en stak een duim omhoog voordat ik op de deur van de directrice klopte.

'Binnen.'

Ik liep naar binnen met de behoedzaamheid van iemand die een geagiteerde ratelslang benaderde.

Lavinia's kantoor was net zo netjes en stijlvol als de vrouw zelf. Gigantische ramen boden uitzicht op de campus van de academie en een kunstzinnige fotoserie trok het oog naar de muur tegenover de deur. Die serie bevatte foto's van ieder stadium van de carrière van de beroemde prima ballerina: van opkomende danseres tot internationale grootheid tot gepensioneerde legende.

Lavinia zelf zat achter haar bureau door wat papieren te bladeren. Haar haren zaten in een knot en haar bril rustte op haar elegante neus. 'Neem alsjeblieft plaats.' Ze gebaarde naar de stoel tegenover haar.

Ik deed wat ze vroeg en probeerde mijn zenuwen onder controle te houden – en slaagde daar totaal niet in.

'We hebben het allebei druk, dus ik kom meteen ter zake.' Lavinia was niet iemand die er doekjes om wond. 'We hebben een nieuw partnerschap met Blackcastle, de voetbalclub, om deze zo-

mer een speciaal trainingsprogramma te verzorgen. Ik wil dat jij daar de leiding over neemt.’

Mijn mond viel open. Van alle dingen die ik had verwacht, stond een trainingsprogramma met voetballers tussen de onderste vijf opties. Oké, ja, ik had in het verleden weleens trainingen verzorgd voor voetballers, maar dat ging om spelers uit een lagere klasse. Dit was de Premier League!

‘En met “leiding nemen” bedoel je...’

‘Dat jij ze gaat trainen. Je bent een van mijn beste docenten en je bent bekend met voetbal,’ zei Lavinia. ‘Ik vertrouw erop dat je deze taak met goed resultaat zult volbrengen.’

Ik onderdrukte de woorden die uit mijn mond wilden vliegen. Ik wist precies wat ze bedoelde toen ze zei dat ik ‘bekend was met voetbal’. Mijn broer is immers de aanvoerder van Blackcastle. Hoeveel ik ook hield van hem en van de club, ik stond niet te springen om hem en zijn teamgenoten te trainen. De meeste voetballers waren arrogant, onuitstaanbaar en egoïstisch.

En ik kon het weten. Mijn ex was een voetballer.

Vincent was de enige uitzondering op mijn antivoetbalprincipes en dat was alleen omdat hij familie was.

‘Ik voel me vereerd,’ zei ik voorzichtig. ‘Maar ik zit deze zomer al vrij vol en volgens mij zijn er docenten die hier veel geschikter voor zijn. Minder belangenverstrengeling en zo.’

Lavinia’s wenkbrauwen kwamen een stukje omhoog. ‘Dus je zegt dat je niet in staat bent je persoonlijke gevoelens opzij te zetten in het kader van professionaliteit?’

Verdomme. Ik was regelrecht in de val gelopen. Een val die ik had moeten zien aankomen.

‘Nee, natuurlijk niet. Ik probeer alleen te anticiperen op problemen die zouden kunnen ontstaan door de manier waarop andere mensen dit opvatten.’ Ik gaf haar het eerste het beste excuus dat ik kon bedenken. ‘Ik wil niet dat ze me beschuldigen van vriendjespolitiek.’

‘Mochten er zich problemen voordoen, dan zal ik die afhandelen.’ Lavinia zag eruit alsof ze niet bepaald onder de indruk was van

mijn uitleg. ‘Je zult overigens slechts twee spelers trainen, niet de hele club, mocht dat je een beter gevoel geven.’

Ik knipperde en was voor de tweede keer in vijf minuten met stomheid geslagen. Dat moest wel een record zijn.

Ik vond het al vreemd dat Blackcastle van zijn spelers zou vragen om tijdens de zomer in Londen te blijven, maar gezien hun prestatie gisteren leek het me een soort uitzondering. Dat het om slechts twee spelers ging was zowel een opluchting als... verontrustend.

‘Ik neem aan dat mijn broer een van die twee spelers is?’ vroeg ik. Anders zou Lavinia wel gezegd hebben dat er helemaal geen sprake was van belangenverstrengeling. ‘Wie is de andere?’

Ze bleef kort stil voordat ze met een antwoord kwam. ‘Asher Donovan.’

Mijn maag verkrampde. ‘Asher Donovan?!’ Ik had mijn verbazing nog niet kunnen verbergen als ik daar mijn best voor had gedaan. ‘Dus je wilt dat ik een hele zomer lang privéles geef aan Vincent en Asher? Die twee maken elkaar af!’

Ik was de tel kwijtgeraakt van hoe vaak ik Vincents monologen over Asher al wel niet had moeten aanhoren, en op internet was er constant discussie over wie van de twee de betere voetballer was. Ik vond de vergelijkingen nogal oneerlijk, aangezien ze op een andere positie speelden, maar men kicke er nou eenmaal op om die twee tegen elkaar in het harnas te jagen.

Het begon jaren geleden al, toen er bij een onschuldige online poll gevraagd werd wie van de twee de meest veelbelovende voetballer was. Asher won met één punt verschil van Vincent, waar mijn broer laaiend over was. Sindsdien draaide hun rivaliteit om wie er het meest betaald kreeg (Asher), wie de meeste sponsordeals met grote merken had (Vincent) en wie de meeste Gouden Ballen had gewonnen (Asher, al waren ze allebei even vaak genomineerd). Bij het vorige WK bereikte hun strijd een dieptepunt; door Ashers rode kaart veranderde hun vete in iets ergers.

‘Een van je taken wordt om ervoor te zorgen dat ze elkaar juist níét afmaken.’ Lavinia’s gezichtsuitdrukking verzachtte een beetje. ‘Ik besef dat het oneerlijk van me is om dit op zo’n korte termijn

op jouw bordje te gooien, maar toen Frank me belde hebben we afgesproken deze afspraak zo lang mogelijk onder ons te houden om te voorkomen dat de informatie zou uitlekken.’ Frank was de manager van Blackcastle. ‘Daarnaast was hij nog niet zeker van zijn besluit, tot na de wedstrijd van gisteren.’

Die redenering snapte ik best, maar dat betekende nog niet dat ik het leuk vond. Sterker nog, hoe langer ik erover nadacht, hoe strakker de knoop in mijn maag werd.

Het was niet lastig om te bedenken waarom Frank Armstrong een uitzondering maakte voor mijn broer en Asher; hun vijandigheid had al geleid tot heel veel problemen en het resultaat was dat Blackcastle de competitie van dit jaar verloren had. Zelfs op een goede dag waren de twee enorm verbitterd tegenover elkaar, en het was duidelijk dat Frank wilde dat ze het zouden bijleggen door ze te dwingen met elkaar te trainen.

Allemaal leuk en aardig, maar helaas betekende dat dat ik er nu middenin zat.

Asher Donovan. Van alle mensen op deze wereld moest nou net hij die andere speler zijn. Hij was de *celebrity crush* van bijna alle vrouwen – en misschien was hij ook wel de mijne geweest als ik niet zo loyaal was naar Vincent, als ik niet een Geen Voetballers-regel had en als Asher niet zo’n twijfelachtige reputatie bezat.

Hij werd doorgaans gezien als de beste voetballer van de wereld. De spits die net zo indrukwekkend voetbalde als hij eruitzag, de held wiens goals er al tig keer voor hadden gezorgd dat zijn team terugkwam van het randje van de afgrond. Maar ondanks zijn talent op het veld begon hij te verzuipen in alle drama eromheen. De auto-ongelukken, de feestjes, de vele vrouwen... Allemaal munitie voor de roddelbladen, waar het grote publiek van smulde als van snoep op een kinderfeestje.

Zelf had ik de man nog nooit ontmoet, maar als de andere spelers al veel eigendunk hadden, kon ik me alleen maar voorstellen hoe gigantisch die van Asher moest zijn.

‘Is er nog een manier om hieronderuit te komen?’ vroeg ik hoopvol.

Lavinia's wenkbrauwen kropen nog een centimeter omhoog.

Ik onderdrukte een zucht. *Dat dacht ik al.*

'Aanstaande maandag beginnen de lessen,' zei ze. 'Je hebt eerder voetballers getraind, dus met wat kleine aanpassingen aan je eerdere programma ben je er waarschijnlijk al. Ik heb ook al even gekeken naar je rooster deze zomer en daar de nodige veranderingen in aangebracht. Heb je verder nog vragen?'

Het was een subtiele manier om te laten weten dat ik kon gaan.

'Nee,' zei ik. 'Ik zorg dat ik maandag een trainingsplan klaar heb.'

'Mooi zo.' Lavinia keek weer naar haar papieren. 'Dank je, Scarlett.'

Oké, dat was een duidelijke manier om me te laten weten dat ik kon gaan.

Toen ik haar kantoor uit liep, stond Carina al met haar tas in haar hand op me te wachten. Het was half zeven, dus onze werktijd zat er officieel op.

Ze grimaste toen ze me zag. 'Zo erg?' Ze wist mijn blikken beter te lezen dan ieder ander.

'Ik vertel het je wel onder het genot van een drankje,' zei ik. 'Want ik heb drank nodig. En wel nu.'